Pride parade: «Οριστική δήλωση» αυτοκαταστροφής και «επαιτεία» της αποστερημένης αγάπης (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Ιουνίου, 2015

Δεν είναι "pride parade" (παρέλαση υπερηφάνειας). Είναι μάλλον δημόσια δήλωση και επισφράγιση της ήδη επιτελούμενης αυτοκαταστροφής τους. Ναι. Παράλληλα είναι και έμμεση, **απεγνωσμένη αίτηση ακρόασης αλλά και βοήθειας**. Χρειάζονται βοήθεια οι ψυχές. Ποιος να τους βοηθήσει όμως, όταν έχουν κλειστά τα αυτιά του σώματος και της ψυχής τους; Το γνωρίζουν πολύ καλά οι «αυτόχειρες» και δεν είναι δύσκολο να το ομολογήσουν, αν τους προσεγγίσει κάποιος και συζητήσει ειλικρινά μαζί τους. **Είναι ένας τρόπος οριστικής δήλωσης «αυτοκτονίας» ψυχικής και κατά δεύτερο λόγο σωματικής. Είναι απόλυτα εγωιστική ενέργεια.**

Είναι δε και **πράξη πρόκλησης και μωρίας**. Διότι μοιάζει μ΄ αυτό που κάνουν τα μικρά παιδιά, όταν θυμώνουν από τον έλεγχο που τους γίνεται. Χτυπάνε το κεφάλι τους στον τοίχο, πέφτουν κάτω και λερώνονται, γκρεμίζουν, κάνουν ό,τι μπορούν, για να τρομάξουν τους γονείς, για να τους κάνουν να τα προσέξουν. Η διαφορά εδώ όμως είναι πως ξέρουν οι πάσχοντες ότι δεν οδηγεί πουθενά αυτό που κάνουν. Ξέρουν επίσης ότι υπάρχει δρόμος επιστροφής, ασχέτως σε ποια κατάσταση βρίσκεται ο καθένας και δεν τον θέλουν, διότι τους έχει δεμένους γερά ο εγωισμός τους.

Γιατί όμως να συμβαίνει αυτό; Κατά τον Απόστολο Παύλο (Ρωμ.α΄,25-27), ο άνθρωπος εκπίπτει σ΄ αυτήν την κατάσταση, αφού πρώτα εγκαταλείψει την αλήθεια του Θεού. Και σχολιάζει ο Θεοδώρητος: **«Είναι ταιριαστή η παρανομία με τη δυσσέβεια (την αλλοίωση της αλήθειας). Διότι, όπως**

αντικατέστησαν την αλήθεια του Θεού με το ψέμα, έτσι μετέβαλαν την νόμιμη
επιθυμία της σαρκικής απόλαυσης σε παράνομη».

Είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς πως μπορεί να γίνει
εύκολα η μετάβαση στο παρά φύση. Είναι άλλο πράγμα η υπερβολή, όταν γίνεται ως τάση κορεσμού κάποιας φυσικής ανάγκης-διεργασίας, ενστικτωδώς, χωρίς εγκράτεια,
και άλλο, όταν περνάει στο παρά φύση. Λειτουργεί ο άνθρωπος έξω από τη φύση
του, έξω από τον εαυτό του. Ο άνθρωπος έχει αξιοπρέπεια. Δεν είναι εύκολο να αυτοταπεινώνεται, να παραδίνεται ως άθυρμα στις αμαρτωλές και εξουθενωτικές επιθυμίες τις δικές του και του ετέρου
και να καθίσταται αντικείμενο δυστυχές, ελαυνόμενο από τα πάθη εντεύθεν
κακείθεν. Να πάσχει από απώλεια της αυτοσυνειδησίας και να περιφέρεται ως ζωντανό πτώμα. Θα διαφυλάξει, θα περιφρουρήσει
αυτό το κάτι, που τον ξεχωρίζει ως ιδιαίτερο πλάσμα και πρόσωπο, που του
δίνει ουσιαστική χαρά να γεύεται τα τόσα θαυμάσια της ζωής. **Ουσιαστικά το παρά φύση είναι αυτό που δεν**
είναι φυτεμένο στον άνθρωπο για την φυσική και φυσιολογική ζωή.

Θέλουν να πάρουν και ρεβάνς από κάπου, από κάποιον. Ο καθένας τους έχει το λόγο του. Έτσι βρέθηκαν με τον
ίδιο πόνο, με την ίδια «βαριά αρρώστια» και είπαν να αλληλοπαρηγορηθούν στον κοινό πόνο και στην απόγνωσή τους και να φωνάξουν. Ίσως να μην έχουν συνειδητοποιημένο το στόχο. Δεν έχει σημασία αυτό. Είναι αδύνατο να μην έχουν βιώσει κάποιο δυνατό χτύπημα,
κάποια δυνατή εμπειρία στη ζωή τους, που τους κλόνισε, τους ταρακούνησε, τους «χάλασε». Αποστερήθηκαν τουλάχιστον την αναγκαία φυσική αγάπη
κι αυτό ήταν καθοριστικό στη
συνέχεια, ώστε να εξοκείλουν και να οδηγηθούν στη συγκεκριμένη στάση ζωής, αναζητώντας την
πλήρωση του κενού με κίβδηλα
υποκατάστατα. Κι αν ήταν ευαίσθητες ψυχές, χωρίς θεμέλια ηθικά,
πνευματικά και δεν βρήκαν στήριγμα, κατανόηση, αγάπη, συναντίληψη,
(συμπαράσταση), οδηγήθηκαν σ΄ αυτήν την αυτοκαταστροφική συμπεριφορά. **Διότι, τελικά ναι, αποδέκτης αυτής της συμπεριφοράς είναι ο**
εαυτός τους. Είναι η αυτοκαταστροφή. Πρώτα ο θάνατος της ψυχής, καθιστώντας
μαρτυρική τη ζωή, άσχετα αν το πιστεύουν
ή όχι και κατά δεύτερο λόγο και του σώματος με τις όποιες συνέπειες.

Γι΄ αυτό

χρειάζεται **προσέγγιση**
ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ, στην κάθε ψυχή, όπου είναι δυνατόν. Η χριστιανική αντιμετώπιση μας ενδιαφέρει, όχι οι γενικότητες. **Ο χριστιανός δεν αντιπαθεί τον άρρωστο αλλά**
την αρρώστια. Αυτό είναι ξεκάθαρος κανόνας. Έτσι θέλουμε να τους βλέπουμε, να τους
προσεγγίζουμε και να τους τα λέμε. Όποιος έχει συγγενή, γνωστό, φίλο, ας τον πλησιάσει. Έχουν μεγάλη ανάγκη. Δεν μπορεί να μην πνίγονται από το αδιέξοδο που τους έχει περιζώσει. Τουλάχιστον όσοι συμβαίνει να είναι θύματα αυτής της ενορχηστρωμένης παγκόσμιας καταστροφικής
κίνησης.

Χρειάζονται θεραπεία. Αν και όσοι τη δέχονται. Αν έχει
σκληρύνει η καρδιά τόσο πολύ ή η συνήθεια του πάθους έχει κατακυριεύσει την ψυχή και το σώμα, τότε είναι δύσκολα τα πράγματα. Συμβαίνει ο άνθρωπος να είναι άρρωστος και να μη θέλει να το παραδεχτεί. Επιπλέον να καυχιέται για την αρρώστιά του. Γι΄ αυτούς γράφει ο άγιος Χρυσόστομος: **«Είναι**
φοβερό να κάνει κάποιος αισχρά πράγματα.
Όταν τα κάνει και αισθάνεται ντροπή γι΄ αυτά, τότε μειώνεται στο μισό η αισχρότητά τους. Όταν όμως τα κάνει και
καυχιέται, τότε φτάνει στη βαριά κατάσταση
της αναισθησίας». (Ι. Χρυσόστομος, Φιλιπ.γ,19. Υπόμνημα Τρεμπέλα).

Πάντως στην κατάσταση που είναι οι συνάνθρωποί μας,
πιθανότερο είναι να ταπεινωθούν και να
συνέλθουν με ένα λόγο αλήθειας, παρά με την αποπομπή και την απαξίωση. **Δεν αισθάνονται την ντροπή που νομίζουμε,**
διότι ήδη την έχουν χάσει. Και το ξέρουν καλά πως δεν έχουν να χάσουν τίποτα,
αφού ήδη έχουν χαμένα τα πάντα.

Έτσι είχε καταντήσει ο κόσμος την εποχή του Νώε. Στη
Γένεση (κεφ.στ,3): «Και είπε Κύριος ο Θεός΄ ου μη καταμείνη το πνεύμα μου εν τοις ανθρώποις τούτοις εις τον αιώνα διά το είναι αυτούς σάρκας…», ο άγιος Χρυσόστομος σχολιάζει**: «Πνεύμα εδώ ονόμασε**
την προνοητική του δύναμη, προαναγγέλλοντας την καταστροφή τους, επειδή κατάντησαν αυτοί να είναι σάρκες, δηλαδή, να
καταδαπανούν τον εαυτό τους σε σαρκικά πράγματα, σαν να έχουν μόνο σάρκα και
απέμειναν χωρίς ψυχή».

Ζουν χωρίς

ψυχή!!! Δεν είναι μαρτύριο αυτό;

Κιλκίς,
14-6-2015